

Ο Παναγόπουλος ως εγγυητής της υποτίμησης της εργασίας

των Νάσου Ηλιόπουλου, Νεφέλης Σαμιακού

Ένα φροντιστήριο στο κέντρο της Αθήνας

Για 24 ολόκληρα χρόνια δουλεύεις σε ένα φροντιστήριο. Ένα ωραίο πρωί απολύεσαι γιατί ζητάς τα δεδουλευμένα σου. Δεδουλευμένα δύο ολόκληρων χρόνων. Δηλαδή για δύο χρόνια δούλευες τζάμπα. Μισθός καθαρά 270 ευρώ. Αλλά το αφεντικό έχει τη γνώμη ότι ακόμα και αυτά είναι πολλά. Δύο χρόνια σε έχει απλήρωτη και με το που διεκδικείς να μην δουλεύεις τζάμπα, απολύεσαι. Ξεκινάνε κινητοποιήσεις έξω από το φροντιστήριο. Μια μέρα ξαφνικά σε φωνάζουν στο Αστυνομικό Τμήμα για μια φιλική συζήτηση. Να σε ενημερώσουν να σταματήσει «αυτή η ιστορία» με τις συγκεντρώσεις γιατί αλλιώς ο εργοδότης θα καταθέσει αγωγή ύψους 30.000 ευρώ. Ταυτόχρονα καταθέτει ασφαλιστικά μέτρα με τα οποία ζητούσε να απαγορευτεί κάθε συγκέντρωση έξω από το φροντιστήριο με χρηματική ποινή 5.000 ευρώ και ένα μήνα κράτηση για κάθε φυσικό πρόσωπο που θα συμμετέχει σε αυτή.

Το ίδιο αφεντικό, που δεν μπορούσε για δύο ολόκληρα χρόνια να βρίσκει τα 270 ευρώ το μήνα, ζητάει αποζημιώσεις της τάξης των 5 και 30 χιλιάδων ευρώ σαν να είναι στραγάλια. Είναι νόμιμο να έχεις ένα εργαζόμενο δύο χρόνια απλήρωτο, αλλά δεν μπορούμε να ανεχθούμε να μαζεύονται μια φορά την εβδομάδα έξω από το μαγαζί κάτι τρελοί που μιλάνε για εργατικά δικαιώματα. Για τα δύο χρόνια απλήρωτης εργασίας η «πολιτεία» δεν μπορεί να κάνει κάτι. Για τις εργατικές διεκδικήσεις όμως μπορεί. Πέρα από την «πολιτεία» όμως υπάρχουν και τα εργατικά σωματεία. Αυτά τα σωματεία λοιπόν κάποτε είχαν και μία τριτοβάθμια οργάνωση...

Ασχολείται η ΓΣΕΕ με το ζήτημα του μισθού;

Όποιος πει ότι η ΓΣΕΕ δεν ασχολείται με τους μισθούς και ότι είναι εκφυλισμένη δεν ξέρει τι του γίνεται. Ασχολείται και με το παραπάνω. Πριν από μερικές μέρες ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ δήλωνε ότι είναι ενάντια στην κατοχύρωση με νόμο του βασικού μισθού στα 751 ευρώ, γιατί αυτό αποτελεί «νομικό βολонταρισμό». Η ΓΣΕΕ είναι με την αυτονομία του εργατικού κινήματος. Δίνει καθημερινά μάχες στους χώρους δουλειάς για το ζήτημα του μισθού. Δεν θα δεχτεί καμιά εξωτερική παρέμβαση για την επαναφορά των μισθών και των εργασιακών δικαιωμάτων (πέρα από αυτές που ήδη έχει δεχτεί για την διάλυση των μισθών και των εργασιακών δικαιωμάτων).

Γιατί όμως μια εργατική τριτοβάθμια οργάνωση να αρνείται την αποκατάσταση του κατώτατου μισθού, που ούτως ή άλλως με νόμο πήγε στα 500 ευρώ; Προφανώς και γνωρίζει ότι όσοι από τους νέους κάτω των 24 έχουν την τύχη εργάζονται (γιατί τύχη είναι όταν η ανεργία σε αυτές τις ηλικίες είναι σχεδόν 60%) πληρώνονται στην καλύτερη περίπτωση με 511€ μεικτά (426€ καθαρά). Στη δε συνηθισμένη, ο μισθός είναι 200 με 300€ το μήνα αφού δουλεύουν είτε με μερική απασχόληση είτε με εκ περιτροπής εργασία είτε δηλωμένα είτε αδήλωτα είτε μερικώς δηλωμένα.

Η κατάσταση όμως δεν διαφέρει για το σύνολο των εργαζομένων. Το 45% των εργαζομένων (593.000) λαμβάνουν μισθούς από 300-800€, ενώ από τους 1.371.450 μισθωτούς της χώρας το 20,24% (277.532) εργάζονται με καθεστώς μερικής ή εκ

περιτροπής απασχόλησης. Επίσης προφανώς και γνωρίζει πως μέσω της διάλυσης της δομής των συλλογικών οργάνων εκπροσώπησης και των συλλογικών διαπραγματεύσεων το περιθώριο για «συλλογική αυτονομία» στο πεδίο των εργασιακών σχέσεων συνήθως σημαίνει μονομερής επιβολή από την πλευρά των εργοδοτών.

Ο Παναγόπουλος ζει από τους χαμηλούς μισθούς

Περνάμε λοιπόν στην υπόθεση σκάνδαλο: έστω λοιπόν ότι σε αντίθεση με αυτούς που ισχυρίζονται ότι η ΓΣΕΕ δεν κάνει τίποτα, εμείς ισχυριζόμαστε ότι κάνει και μάλιστα πολλά. Κάνει πολλά για να κρατήσει τους μισθούς χαμηλά και τις δυνατότητες των εργαζομένων διαλυμένες. Τα παραπάνω μάλιστα αποτελούν όρο ύπαρξης για τον κάθε Παναγόπουλο. Χωρίς αυτά θα χάσει την δουλειά του. Γιατί αν υπήρχε ένας συσχετισμός δύναμης ευνοϊκός για την συμμετοχή και την οργάνωση των εργαζομένων σε σωματεία, που δεν θα εκπροσωπούσαν μόνο το 10%, οι συγκεκριμένοι θα ήταν άνεργοι. Όρος επιβίωσης του κάθε Παναγόπουλου όλα αυτά τα χρόνια είναι ο αποκλεισμός από τα σωματεία των επισφαλώς εργαζόμενων μεταναστών, νέων, γυναικών. Δεν έμειναν όμως εκεί. Συμμετέχοντας και αυτοί στο μεγάλο φαγοπότη σχετικά με την διαχείριση της ανεργίας, κάνοντας τη ΓΣΕΕ κομμάτι της συνδιαλλαγής και εκμετάλλευσης ανέργων, νέων και μεγαλύτερων. Αρχικά μέσω των προγραμμάτων «κοινωνικού εργαζομένου» ενοικιάζοντας εργαζόμενους και λαμβάνοντας με προμήθεια 5% και στη συνέχεια μέσω των προγραμμάτων τύπου voucher. Η ανώτατη εργατική τριτοβάθμια οργάνωση βγάζει λεφτά από την ανεργία! Εδώ δεν μπορούμε παρά να δώσουμε συγχαρητήρια στο συγγραφέα του σεναρίου, όπου σκέφτηκε ότι η ΓΣΕΕ δεν χρειάζεται να πεθάνει, αλλά μπορεί κάλλιστα να προσβληθεί με μια ασθένεια που την κάνει να επιτίθεται στους εργαζόμενους, που ως τότε απλά αγνοούσε. Η ασθένεια αυτή λέγεται Μνημόνιο και η εργατική αριστοκρατία αποτελεί ευπαθή πληθυσμό της.

Ακριβώς για αυτό το λόγο τύποι σαν τον Παναγόπουλο είναι ενάντια στον «νομοθετικό βολονταρισμό» της επαναφοράς του κατώτατου μισθού. Η «αυτονομία του συνδικαλιστικού κινήματος» που υπερασπίζεται είναι η εξακολούθηση της υποτίμησης της εργασίας. Ο κ Παναγόπουλος έχει κάθε λόγο να φοβάται μια κεντρική πολιτική ανατροπή. Γνωρίζει ότι αυτή η ανατροπή θα συμβάλει στην πυροδότηση νέων εργατικών αγώνων, συνολικά αντιπαραθετικών με τους δικούς του σχεδιασμούς. Ακριβώς για αυτό καλεί σε «αγώνες από τα κάτω μακριά από κυβερνητικές πρωτοβουλίες». Κλείνοντας απλά θα θέλαμε να υπενθυμίσουμε το ερώτημα του Λένιν στην διαμάχη του με τους Μενσεβίκους το 1905. Τότε που οι Μενσεβίκοι ήθελαν να μείνουν το κόμμα της «αποφασιστικής αντιπολίτευσης» σε αντίθεση με τους μπολσεβίκους που πάλευαν για την εργατική ηγεμονία μέσα σε κάθε δημοκρατικό αγώνα. Το απλό ερώτημα: «Μόνο από τα κάτω; Ή και από τα κάτω και από τα πάνω;»